

Svar (19/3 91):

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Det fremgår af realkreditlovens § 13, at pres- sen skal have adgang til generalforsamlinger. Det fremgår endvidere af realkreditlovens § 100, stk. 3, at afgørelser i henhold til loven kan indbringes for Industriministeriets Erhvervs- ankenævn. Ankenævnets afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Af bekendtgørelse om betingelserne for op- tagelse til officiel notering af værdipapirer på Københavns Fondsbørs § 5, stk. 1, nr. 2, frem- går det ligeledes, at selskabets generalforsam- lingen skal være åbne for pressen. Industrimini- steriets Erhvervsankenævn er også her sidste administrative ankeinstans.

Industriministeriets Erhvervsankenævn har i april 1990 i en konkret sag afgivet nedenfor ci- terede kendelse om forståelsen af ovennævnte bestemmelse i bekendtgørelsen:

»Radio og fjernsyn har samme adgang som den trykte presse til at overvære og referere for- løbet af generalforsamlinger i børsnoterede sel- skaber og til i den forbindelse at bringe arkivfo- tos af personer, som optræder på generalfors- amlingerne. Der er således mulighed for at gengive selve indholdet af det på generalfor- samlingen passerede. Klageren ønsker, at radio og fjernsyn herudover skal have adgang til at bringe lyd- og billedoptagelser fra generalfor- samlingerne med henblik på at give referatet en mere autentisk fremtrædelsesform.

Ankenævnet er for så vidt enigt med klageren i, at indslag af optagelser fra den pågældende begivenhed er den naturlige og sædvanlige gengivelsesmåde for radio og tv, og at sådanne optagelser giver referatet den autenticitet, der vel netop er disse mediers særkende. Over for hensynet til at skabe denne autenticitet står imidlertid hensynet til, at debatten på general- forsamlingen bliver så bred og fyldestgørende som muligt. Det må antages, at mange menne- sker er mere tilbageholdende med at tage ordet i en forsamling, når de ved, at deres fremtræden – med hvad der måtte følge af fortællelser, ufri- villige pauser m.v. – kan blive optaget og gengi- vet i lyd og billede og eventuelt anvendt til et formål og i en sammenhæng, de ingen indfly- delse har på. Der er her en væsentlig forskel mellem bevidstheden om, at indholdet af ens udtalelser vil blive refereret, og bevidstheden om, at selve ens fremtræden vil blive optaget.

Det må endvidere antages, at sådanne betæn- keligheder i særlig grad vil gøre sig gældende for personer, som ikke er vant til at optræde of- fentligt. Imødekomme klagerens ønske kan derfor føre til, at almindelige aktionærer vil være mere tilbageholdende med at tage ordet på generalforsamlinger, og at disse i højere grad vil blive præget af mere professionelle ak- tører.

Ankenævnet finder herefter, at de hensyn til offentlighedens information om børsnoterede selskabers forhold, der må antages at begrunde bestemmelsen i bekendtgørelsens § 5, stk. 1, li- tra c (nu § 5, stk. 1, nr. 2), i tilstrækkelig grad er varetaget ved, at alle dele af pressen har mulig- hed for at overvære generalforsamlingerne og referere disse. Hensynet til utvungen debat på generalforsamlingen med den videst mulige deltagelse taler af de ovenfor anførte grunde imod at imødekomme klagerens ønske. Anke- nævnet kan tiltræde, at en afvejning af disse hensyn fører til, at der ikke mod forsamlingens ønske i medfør af den omhandlede bestemmel- se bør gives ret til radio- eller fjernsynsoptagel- se af en generalforsamling.«

Jeg skal henholde mig hertil, idet jeg bemær- ker, at det forhold, at bestemmelserne for realkreditinstitutter er ens, må antages at betyde, at Erhvervsankenævnets afgørelse ville være ble- vet den samme, dersom sagen havde drejet sig om et realkreditinstitut.

Spm. nr. S 329

Til *justitsministeren* (11/3 91) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om efterforskningen af de anmeldte overbelånings- sager mod de tre realkreditinstitutter (Kredit- foreningen Danmark, Nykredit og BRF), og kan ministeren oplyse, om der i nogen af sager- ne er rejst sigtelse, og i givet fald hvornår og hvilke sager det drejer sig om?«

Begrundelse

Da der er uhyre dårlige erfaringer med hen- syn til, at tidligere sager er blevet forældet på grund af lang ekspeditionstid og efterforskning hos forskellige myndigheder, er der grund til at gøre en ekstra indsats for at undgå dette.

Det skulle jo nødig være sådan, at offentlig- heden kunne få mistanke om, at regeringen ved